

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **K., a.s.**, proti žalovanému **L. R.**, bývajúcemu v Ž., **o zaplatenie 6 840,-- Sk (215,10 EUR) s príslušenstvom**, vednej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 23 C 39/2006, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. mája 2008 sp.zn. 5 Co 126/2007, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 30. januára 2007 č.k. 23 C 39/2006-48 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1 710,-- Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,5 % ročne od 2. novembra 2003 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 20. mája 2008 sp.zn. 5 Co 126/2007 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a proti rozsudku pripustil dovolanie. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Pripustenie dovolania proti svojmu rozhodnutiu odôvodnil tým, že rozhodnutie prvostupňového i odvolacieho súdu po právnej stránke má charakter zásadného významu vzhľadom na nejednotnú judikatúru súdov pri riešení otázky, či k zániku poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, dochádza až nezaplatením celého poistného alebo nezaplatením len časti – splátky

(v prípade dohody o splátkach) poistného a teda, či lehota pre zánik poistenia podľa § 9 ods. 4 cit. zákona začína plynúť až od nezaplatenia celého ročného poistného v deň jeho poslednej splátky alebo odo dňa splatnosti niektorej časti poistného. Odvolací súd sám pri riešení tejto otázky, sa priklonil k právnomu názoru prvostupňového súdu, teda, že k zániku poistenia dochádza už nezaplatením časti (splátky) poistného.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). V dôvodoch dovolania poukázala na to, že zákon č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (v znení neskorších predpisov) naspája účinky zániku plnenia s nezaplatením časti poistného, ale len s nezaplatením poistného ako celku. Rozložením poistného na splátky nedochádza k zmene poistného obdobia, ktorým zostáva jeden kalendárny rok. Podľa § 796 Občianskeho zákonníka je poistený povinný platiť poistné za dohodnuté poistné obdobie. K nezaplateniu poistného za dané poistné obdobie v tomto prípade dochádza až nezaplatením poslednej splátky. Medzi účastníkmi neexistovala dohoda podľa § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej by mohla žalobkyňa od žalovaného pri nezaplatení niektorej splátky poistného požadovať zaplataenie celého poistného, pretože k strate lehôt s prihliadnutím na ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka nedochádza priamo zo zákona. Žalobkyňa preto nebola oprávnená požadovať platenie celého ročného poistného skôr ako v deň nezaplatenia jeho poslednej splátky.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 237 O.s.p. a v § 238 O.s.p.

Ustanovenie § 237 O.s.p. vyjadruje zámer, aby v prípade výskytu mimoriadne závažných procesných väd bolo dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a, ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania v dôvodu uvedeného v dovolaní, ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Žiadna z týchto väd však nebola v dovolaní tvrdená a ani nevyšla najavo v dovolacom konaní.

V § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. sú vymedzené znaky rozsudkov, pri danosti ktorých zákon (bez ohľadu na povahu prejednávanej veci alebo predmetu konania) vyjadril svoj zámer, aby určité rozsudky bolo možné napadnúť dovolaním. V § 238 ods. 1 O.s.p. ustanovil, že dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V § 238 ods. 2 O.s.p. pripustil tiež dovolanie proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. V § 238 ods. 3 O.s.p. dovolaciemu súdu zveril oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý má po právnej stránke zásadný význam.

Občiansky súdny poriadok v § 238 ods. 4 vylúčil prípustnosť dovolania proti rozsudkom vydaným vo veciach upravených Zákonom o rodine (s výnimkou rozsudkov

o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení). V § 238 ods. 5 O.s.p. vyslovil neprípustnosť dovolania proti rozsudkom vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy (na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada). V prípadoch, na ktoré dopadá § 238 ods. 4 a 5 O.s.p. je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

V prejednávanej veci žalobkyňa od žalovaného požadovala peňažné plnenie 6 840,-- Sk s príslušenstvom. Okresný súd jej žalobe čiastočne vyhovel, keď žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni 1 710,-- Sk s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol. Krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a súčasne pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie. So zreteľom na ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. bolo treba vyriešiť otázku, či prípustnosť dovolania nie je vylúčená výškou peňažného plnenia, o ktorej bolo rozhodnuté odvolacím súdom.

Výška minimálnej mzdy v deň podania žaloby (16. marca 2005) predstavovala 6 500,-- Sk (pozri nariadenie vlády č. 525/2004 Z.z.), jej trojnásobok 19 500,-- Sk. Dovolanie žalobkyne teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (a to aj za situácie, že by rozhodnutiami oboch súdov nižšieho stupňa nedošlo k rozštiepeniu uplatneného práva na dve práva so samostatným skutkovým základom). Na danú vec sa preto, aj keď inak ide o rozsudok odvolacieho súdu v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., vzťahuje ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. v znení zákona č. 353/2003 Z.z., ktoré prípustnosť dovolania vylučuje aj v prípade potvrdzujúceho rozsudku, proti ktorému odvolací súd pripustil dovolanie.

Nakoľko v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 ods. 5 O.s.p. prípustné a neboli zistené (ani tvrdené) vady konania uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne je neprípustné, a preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p.). Pritom, riadiac sa právnou úpravou odvolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Dovolací súd o náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 243b ods. 5 O.s.p. s tým, že žalovanému v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2009

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová